

Tit; 2:13. „várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését”

Abban, hogy az advent és a várakozás valahogy összefügg, kb. mindeni egyetért. De hogy ki mit vár, ott már nagyon szélesre nyílik a skála. Van, aki csak annyit, hogy essünk már túl az ünnepen. Éljük túl a bevásárlásokat (lehetőleg totális csőd nélkül), meg a családi összeröffenést nagyobb veszekedések és sértődések nélkül. Lehet, valaki csak ennyit vár. Más meg talán azt, hogy élje túl az ünnep fájdalmas magányát, és jöjjenek újra az egyszerű hétköznapok. Megint más (pl. egy kereskedő) lehet, a nagy anyagi hasznot várja. Ilyenkor mindent el lehet adni, hátha sikerül szép nyereséggel zárni az évet. Szerintem sokan vannak, akik egy hangulatot várnak az adventben. Egy megjelenő sajátos hangulatot, mely majd a karácsonyban erősödik száz százalékosan fel. Fenyőillat, mézeskalács, s lehet, még templomba is elmegy emberünk egyszer az ünnepeben, mert az úgy hozzátartozik. Úgy teljes a karácsonyi hangulat, hisz mi ezt mindig így szoktuk csinálni már gyermekkorunk óta. Megint mások kifejezetten magát az ünnepet várják. Sokak kedvenc ünnepe a karácsony, s ilyenkor már nincs túl messze. A gyerekek sokszor a téli szünetet meg az ajándékokat várják. „*Vajon lesz új telefon a fa alatt?*” Az idősebbek közül meg sokan a gyerekeket meg az unokákat. „*Jó együtt lenni legalább ilyenkor egy kicsit. Nem is megyek el a templomba, hisz főzni kell, meg itt vannak a gyerekek.*” – Sokféle dolgot várhatunk az adventben. De vannak olyanok is, akik nem ezeket a mindenfélét várják. Vannak, akik várják az ő boldog reménységüket, az ő nagy Istenük és üdvözítőjük, Jézus Krisztus megjelenését. Vannak, akik Jézust várják. Ők a keresztyének. A kérdés, hogy mi kit várunk? S még fontosabb kérdés számodra, hogy Te kit vársz.

Egyébként – mivel nem akarok képmutató lenni – be kell vallanom, hogy az én életemben sem vegytiszta a dolog. Nem azért mondom el ezt, hogy most nyugodjon meg mindenki, hogy „akkor jó, hát a lelkész életében is kavarognak a dolgok, akkor én sem tisztítom meg az én életemet”. Nem. Ez egy nagyon buta dolog lenne, ha ti az én életem kusza dolgait akarnátok követni. Sokkal jobban teszi mindenki, ha Jézust akarja követni, s nem engem abban, amit épp nem teljesen csinálok jól. Tehát rossz példámmal senkit sem szeretnék a rosszra bátorítani, s csupán azért beszélek erről, hogy meglássuk, hogy nem is olyan egyszerű szétválasztani a dolgainkat, miközben egy olyan világban élünk, amely nagyon-nagyon sok dolgot rápakolt a mi Jézus-várásunkra. *Már-már olyan ez a dolog, mint az a keresztelői ünnepség, ahol az istentisztelet után együtt ebédel nagy vígan az ünneplő sereg. Aztán valakinek egyszer csak eszébe jut, hogy hol is van a gyerek. Aztán keresik egyre ijedtebben a picike babát, s végül az előszobában találják meg egy fotelban a kabátok sokasága alatt.* Hogy agyonnyomták-e a kabátok, ezt most mindenkinek a fantáziájára bízom, mivel az igazi kérdés az, hogy a rárakott „kabátok”, amit a világ pakolt a mi Jézusunkra, Jézus-várásunkra; az ajándékozási láz, az adventi dísz- és giccsparádé, a sütés-főzés, meg a családi ünnep, agyonnyomta-e az életemben az ünnep igazi tartalmát. Mennyi szusz maradt még a te Jézusra figyelésedben? Te őt várod-e? Rá figyelsz-e, vele akarsz-e elmélyültebben együtt lenni? Vagy valami másról szól az advented, s az ünneped? Izgalmas kísérlet lenne egy adventet úgy végig csinálni, hogy nincs vásárlás, nincsenek díszek, nincs küldőség, csak Jézus van. Nem fenyő után szaladgálunk, hanem leülünk és imádkozunk, Jézussal időzünk, beszélgetünk. Érdekes lenne. Vajon milyen áldások elfogadására szabadulnánk fel, ha nem kötne le minket a sok külsőség? Ha nem nyomná el a lényegét, Jézust, a sok rárakott „kabát”. Nem fedné el Jézust a sok-sok ünnepi szokás?

S mikor ezeket mondom, egyáltalán nem akarom azt mondani, hogy ne találkozzunk az ünnepeben családtagjainkkal. És azt sem, hogy ne legyen az ünnepeben ünnepi fogás. Hisz testben élünk Isten akaratából és minket körülvevő szeretett emberekkel, és ez így van jól. Örülünk ennek, hisz Isten ajándéka ez is, és nem szabad ezt kijátszani Jézussal szemben, mintha Jézus családelleses vagy akár ünnepellenes lenne. Természetesen szabad, sőt helyes a külsőségekkel is ünnepelni. De azt akarom mondani, arra rá akarom irányítani a figyelmet, hogy Jézus helye nem a „kabátok alatt” van. A szokások, a család, az étel, az ajándék, a fenyő, s a többi nem válhat fontosabbá Jézusnál. Őt várod-e? Őt ünnepled-e a családdal? Róla teszel-e bizonyosságot ebben az időszakban a ritkán látott unokádnak? Neki adtok-e hálát családdal együtt az ünnepi asztalnál imádságban? Hozzá jöttök-e együtt majd az ünnep minden napján a templomba? S az ajándék listádon ott szerepel-e az is, hogy Jézust megajándékozd? Kit vársz? Ki van az ünneped középpontjában?

Mi, keresztyének, Jézus Krisztust várjuk. Mert Jézus nagyon fontos. S hogy ki is ő, és miért is ennyire fontos, bár elvileg ez a keresztyénség egyszerége, hadd beszéljek erről ma, az advent kezdetén egy kicsit bővebben. Annál is inkább fontosnak érzem ezt, mert azt tapasztalom, hogy sok ember, aki magát „hívőnek” tartja, csupán annyit hisz, hogy van egy Jóisten, aki gondot visel ránk, aki imákat hallgat meg, s mivel jó, hát a végén az országába befogad, mivel én is elég jó vagyok. Jézussal pedig nem nagyon tud mit kezdeni, (hisz ebbe a gondolat sorba nem is illik Jézus bele), s legfeljebb aranyosnak tartja, hogy fekszik a jászolban. Az

adventben meg nem vár egyebet, minthogy akciós legyen a karácsonyfa. Talán mondani sem kell, hogy ez minden csak nem keresztyénség.

Igénk ráirányítja figyelmünket arra a tényre, hogy Jézus Isten. Ő a mi nagy Istenünk, akit várunk. A Biblia sok helyen rámutat erre. Én most a teljesség nélkül szeretnék néhány ígét felvillantani, amely Jézus Istenségéről szól. János evangéliumának kezdetén Jézust az „egyszülött Istennek” nevezi (Jn; 1:18). A Fil; 2-ben Pál beszél arról, hogy Jézus, mielőtt emberré lett isteni létformában volt, Istenként az Atyával egyenlőként létezett. A Kol; 1-ben arról olvasunk, hogy Ő a láthatatlan Isten képe, és minden általa és érte teremtetett. Jézus tehát isteni létmódjában részt vett a teremtésben. János evangéliumának végén Tamás, a kételkedő tanítvány ismeri fel, és mondja neki, hogy „én Uram és én Istenem”, Jézus pedig boldognak nevezi azokat, akik eljutnak erre a felismerésre, erre a hitre. Az ilyen emberek a keresztyének, akik hiszik és vallják, hogy Jézus a Fiúisten, aki teljes egységben van az Atyával és a Szentlélekkel. Őt, az Istent várjuk, hogy eljöjjön hozzánk, és Ő tegye tartalmassá az ünnepünket, s így teljesebben be rajtunk is a prófécia, melyben Jézust Immánuel néven említik, ami azt jelenti, hogy velünk az Isten. Őt várod-e? Őt imádod-e? Istened-e neked Jézus, aki közeljött, aki emberré lett, s aki feltámadott, és él, és uralkodik örökkön-örökké? Ki neked Jézus, milyen viszonyban vagy vele?

Jézus a megváltó – vallja a keresztyén világ. Ahhoz persze, hogy ezt megértsük, és értékelni tudjuk, előbb szembe kell néznünk önmagunkkal. Csak ha van bátorságunk beismerni bűneinket, ha van bátorságunk beismerni ítéletre méltó voltunkat, akkor lesz bármi értelme annak, hogy van megváltó. Amíg kenegetjük bűneinket. Amíg azt mondogatjuk, hogy nem vagyok én olyan rossz ember. Amíg tagadásban vagyunk, magyarázkodunk, mentegetőzünk és vitatkozunk, addig nincs Jézushoz semmi közünk, hisz bűneink bagatellizálásával azt bizonygatjuk, hogy nincs szükségünk megváltóra. Csak akkor érünk meg a Jézus-kapcsolatra, amikor kétségbeesünk bűneink miatt. Amikor felismerjük, hogy ki ellen vétkeztünk. Amikor rájövünk, hogy az ISTENT bántottuk meg. Amikor beismerjük, hogy felségsértők, hitszegők, hálátlanok, és ennek következtében ítéletre méltók vagyunk, akik a magunk erejéből Isten ítélő széke előtt meg nem állhatunk... E felismerés után tudjuk értékelni azt, hogy Jézus a megváltó. S ő tényleg az. Ezt is az Írás mondja róla. Jn. ev: Jézus az egyetlen út az élethez és az Atyához (vö. Jn; 14:6). Benne van a megváltásunk, bűneink bocsánata is (Kol; 1:14). Isten elküldte Fiát, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk – olvassuk a Gal; 4-ben. Majd végül (bár még rengeteg ige szól erről): Krisztus egyszer áldoztatott fel, hogy sokak bűnét elvegye, másodszer majd a bűn hordozása nélkül fog megjelenni azoknak, akik várják őt üdvösségükre (Zsid; 9:29). Jézus a megváltó. De abbahagytad-e már a buta magyarázkodást és tagadást, s van-e bátorságod, van-e alázatod, beismerni, hogy ítéletre méltó és megváltásra szoruló bűnös vagy. S van-e hited, örvendező hited hinni és vallani, hogy Jézus megváltott, megfizette bűneim árát, üdvösségem van? A keresztyének azért várják oly boldogan Jézust, mert tudják, amit éneklünk is, hogy Jézus elvette bűnünk, szégyenünk, és nekünk az üdvösséget hozza. Őt, a helyetted szenvedőt, neked bűnbocsánatot hozót várod-e és őt ünnepled-e az adventban?

S ha személyes megváltódnak elfogadtad Jézust, akkor annak jele, hogy itt vagy az ő testében, az egyházban, a gyülekezetben. Mert Jézusról nem csak azt mondja az Írás, hogy ő Isten, s nem csak azt, hogy ő megváltó, hanem azt is, hogy ő az egyház feje, az egyház pedig neki a teste. Aki pedig nincs a testben, annak nincs köze Jézushoz. Az más féle testben van, amely azonban nem váltja meg, nem menti meg őt. De te lehetsz Jézus testében. Te lehetsz Isten szeretett és megváltott gyermeke. Te lehetsz Jézust váró keresztyén, aki megkapja az eljövő Úr minden ajándékát. Csak ne feledkezz el a nagy adventi készülődés közben Róla, magáról Jézusról, hanem őt várd, aki eljön népéhez, s megajándékozza népe tagjait áldásával, bocsánatával, örök, mennyei országával. Ámen.

1. Keressétek ki a Jézus Istenségéről szóló ígéket, melyekre az igehirdetés hivatkozik! Ha eszetekbe jutnak még további ígék, azokat is megkereshetitek.
2. Keressétek ki a hivatkozott ígéket, melyek Jézus megváltásáról beszélnek! Ha eszetekbe jutnak még további ígék, azokat is megkereshetitek.
3. Keressétek ki az Ef; 1:22-23-t és a Kol; 1:18a-t! Mit mondanak ezek az ígék Jézus és az egyház összetartozásáról?
 - a) Mit szeretsz a legjobban az adventben és a karácsonyban? Mi vagy ki az, amit igazán vársz?
 - b) Igyekez-e ebben az időszakban intenzívebbé tenni kapcsolatodat Jézussal? Hogyan?
 - c) Te voltál-e olyan „hívó”, amilyenre az igehirdetés azt mondja, hogy nincs sok köze a keresztyénséghez? (1. oldal vége) Hogyan múlt el ez a korszakod? (Ha volt ilyen)

- d) Hiszed-e, hogy szükséged van megváltásra, és Jézus megváltott téged? Biztos vagy-e a Jézusért megkapott üdvösségben, hiszed-e, hogy megkaptad, s tudsz-e örülni neki vagy még kétségeskedsz inkább?
- e) Az egyház, a gyülekezet, a Krisztus-test hogyan segíti a Főhöz, azaz Jézushoz tartozásodat?